

ἄνδρ' εἰ ἰμοίχουσαν ὄππεικὸς ἢ φαύλος, ἀλ-
 λά ποῦς τίμω τῷ βλάβοις διαφορῶν βλέπει
 μόνον ὁ νόμος καὶ χεῖρται ὡς ἴσους, εἰ ὁ μὲν ἀ-
 δικαί, ὁ δ' ἀδικαίεται, καὶ εἰ ὁ μὲν βλάβη, ὁ
 δὲ βλάβη παρ' ὡς τὸ ἀδικον τῷτο αἴσθησιν ὄν,
 ἰσάζειν περὶ τῶν ὀμισησῶν. καὶ γὰρ ὅταν ὁ
 μὲν πληγῆ, ὁ δὲ πατάξῃ ἢ καὶ κτείνῃ, ὁ δ' ἀ-
 ποδοῖν, διήρηται τὸ παῖδος καὶ ἡ ποσῶς εἰς
 αἰῶσα, ἀλλὰ περὶ τῆς ζημίας ἰσάζειν, ἀ-
 φαιρῶν τῷ κέρδοις, λέγεται γὰρ ὡς ἀπῶς εἰ-
 πεῖν ὅτι πῶς τοιαύτως, καὶ ἐν μὴ πῶς αἰετοῖν
 ἔνομα, ἢ τὸ κέρδος, ὅσον τῷ πατάξῃ ἄντ' καὶ ἡ
 ζημία τῷ παδοῖν, ἀλλ' ὅταν γὰρ μετρηθῇ τὸ
 παῖδος, καλεῖται τὸ μὲν ζημία, τὸ δὲ κέρδος.
 ὡς τῷ μὲν πλείονος καὶ ἐλάττωνος τὸ ἴσον
 μέσον, τὸ δὲ κέρδος καὶ ἡ ζημία, τὸ μὲν πλεον,
 τὸ δὲ ἐλάττων ἐναντίας· τὸ μὲν τῷ ἀγαθῷ
 πλεον, τὸ τε τῷ κακοῦ ἐλάττων, κέρδος· τὸ δ'
 ἐναντίον, ζημία ἂν μὲν μέσον τὸ ἴσον, ὁ λέγομεν
 εἶδη δικασθῶν, ὡς τὸ πεποροδοτικὸν δίκασθον αἰ-
 εῖν τὸ μέσον ζημίας καὶ κέρδοις, διὸ καὶ ὅταν
 αἰμοισθῆτωσιν, ὅτι τὸ δικασθῆν κατὰ δόξου-
 σι, τὸ δ' ὅτι τὸν δικασθῆν ἰέναι, τὸ ἰέναι ὅσον ἐ-
 πι τὸ δίκασθον. ὁ γὰρ δικασθῆν βούλεται εἶδη ὅτι
 δίκασθον ἐμψυχον, καὶ ζῆτος δικασθῶ μέσον,
 καὶ καλοῦσιν ἔνοις μεσοδίκους ὡς ἐὰν τῷ μέ-
 σου πύχουσι, τῷ δικασθῶ τευθόβροιο, μέσον ἀ-
 ρα, εἴσθη καὶ ὁ δικασθῆν. ὁ δὲ δικασθῆν ἐπα-
 νοσῆ, καὶ ὡς περὶ γραμμῶν εἰς αἰῶσα τε τμη-
 μῶν, ὅτ' ἂν μείζον τμηματὶ τ' ἡμιστίας ἐαρέ-
 χει, τῷτ' ἀφείλε τῷ ἐλάττωνι τμηματι. ὅταν
 δὲ διαρεθῇ τὸ πλεον δίκασθ, τότε φασθῖν ἔχειν
 τὸ αὐτὸ, ὅταν λάβωσι τὸ ἴσον. τὸ δ' ἴσον μέσον
 ὅτι πῶς μείζονος καὶ ἐλάττωνος καὶ τ' ἀριθμη-
 τικῶν ἀκαλοῦσαν. διὰ τῷτο καὶ ὀνομάζεσθ' δῖ-
 κασθον ὅτι δίκασθ ὅτ' ὡς περὶ αἰεῖ τις εἴποι δῖ-
 κασθον, καὶ ὁ δικασθῆν δικασθῆν ἐπαὶν γὰρ δύο ἴσων
 ἀφαιρεθῇ ἄπο θατέρου, ποῦς θατέρου δὲ
 ποῦς τεθῇ, ἄπο τούτων ἐαρέχθ τὸ θατέρου.
 εἰ γὰρ ἀφαιρέσθω, μὴ ποῦς τεθῇ δὲ, ἐνὶ αἰ-
 μόνον ἐαρέχθ τῷ μέσου, ἐνὶ καὶ τὸ μέσον ἀφ'
 εἰ ἀφαιρέσθ, ἐνὶ τῷτ' ἀρα ἡμετέροισιν, τῷ τε ἀ-
 φείλειν δὲ ἄπο τῷ πλεον ἔροτος, καὶ τῷ ποῦς
 ἀείναι τῷ ἐλάττων ἔροτι τῷ μὲν γὰρ τὸ μέσον

neque utrum vir bonus, an malus homo a-
 dulerium fecerit: sed damni tantum dif-
 ferentiam intuetur lex, iisq; utitur tan-
 quam æqualibus, faciãne hic iniuriam, il-
 le iniuria afficiatur: & an hic damnium in-
 tulerit, ille acceperit. Itaq; hanc iniuriam,
 quæ inæqualitas est, iudex exæquare cona-
 tur. Nam cum hic percussus fuerit, ille per-
 cussit, aut etiam occiderit, hic autẽ mor-
 tuus sit: permissio & actio in partẽ inæ-
 qualis diuisa est: sed dãnõ & multã cona-
 tur iudex exæquare, de lucro detrahẽs. Nã
 (ut semel & simpliciter dicã) in talibus, e-
 tiã si quibusdã nomen non conueniat, luc-
 rum appellatur, verbi gratia, in eo, qui
 percussit: in eo qui percussus fuerit, da-
 mnium. Sed cum perpeffionem mensus fue-
 rit iudex, hoc damnium, illud lucrum nomi-
 natur. Itaque eorum quidem, quæ sunt
 plus & minus, æquale est mediũ. Lucrũ au-
 tẽ & damnũ illud quidẽ plus est, hoc autẽ
 minus, contrariẽ: boni plus, & minus mali,
 lucrũ: contrariũ, damnũ: quorũ mediũ, ef-
 fe æquale, modõ demõstrabamus, id, quod
 ius esse dicimus. Erit igitur id ius, quod ad
 corrigendum & ad emendandum valet,
 damni & lucri medium. Itaque & cum a-
 liqua de re inter se ambigunt, ad iudicem
 confugiunt. Adire autem ad iudicem, ad-
 ire ad ius est. Nihil enim videtur aliud ef-
 fe iudex, quã ius animatum. Quærunt-
 que iudicem medium: & vocant eos non
 nulli μεσοδίκους, id est mediũ diuidentis
 seu medium adiudicantis: proinde quasi
 facile futurum sit, vt ius suum obtineant,
 si medium consequantur. Ius ergo mediũ
 quiddam est, si quidem etiam iudex me-
 dius est. Ac iudex quidem exæquat, & ve-
 luti linea in duas partes inæquales secta,
 quo maior pars mediã superat, hoc de
 illa detrahit, & ad partem minorem addit.
 Toto autem in duas partes æquales diuiso,
 tũ se suũ dicitũ obtinere, cũ partes æ-
 quales abstulerint. Est autẽ æquale, mediũ
 rei maioris & minoris, proportione arith-
 metica: propterq; hanc ad eõ causam ius à
 Græcis δίκασθον appellatur, quia δῖχα ἔσθιν, i.
 in duo æqualia diuisum est, proinde ac si
 quis dixerit δῖκαθον: & δικασθῆν nominatus
 est, quasi δῖκαθῆν, quæ vox eũ significaret,
 qui rẽ in duas partes æquales fecat. Nam
 si cũ duæ res sint æquales, id quod ab vna
 fuerit detractũ, addatur alteri: his duo-
 bus hæc illam superabit. Si enim detractũ

quidem vni rei fuisset, non autem etiam alteri additum, vno dũtaxat altera alteram
 superaret. Mediã igitur ea res, cui accessit aliquid, vno superat: & media eam, cui
 quippiã detractũ est, vno. Ex hoc itaque cognoscemus & quid ei, qui plus habet detra-
 hendum sit: & quid ei, qui minus, addendum. Nam quo res media minorem superat,